

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 109/04-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. júna 2004 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. C. L., bytom H., zastúpeného advokátom JUDr. O. Š., B., ktorou namietal porušenie čl. 1, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 11 Listiny základných práv a slobôd, ako aj čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 10 Co 330/03, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. C. L. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Podaním z 1. júna 2004 doručeným Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 4. júna 2004 namieta MUDr. C. L., bytom H. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpený advokátom JUDr. O. Š., B. porušenie čl. 1, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 11 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 10 Co 330/03.

Sťažovateľ uvádza, že rozsudkom krajského súdu č. k. 10 Co 330/03-32 z 25. februára 2004 bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) č. k. 16 C 207/01-16 z 5. augusta 2003 o zamietnutí jeho žaloby o zaplatenie 96 477,11 Sk s prísl. voči Všeobecnej zdravotnej poisťovni Bratislava (ďalej len „žalovaná“). Družstevná zdravotná poisťovňa Perspektíva (ďalej len „Perspektíva“) dlhovala žalovanú sumu sťažovateľovi z titulu, že ako lekár neštátneho zdravotníckeho zariadenia poskytoval poistencom Perspektívy zdravotnú starostlivosť, avšak Perspektíva mu riadne doručené faktúry nezaplatila v zákonnej lehote. Dňa 1. júla 1999 rozhodnutím Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky bolo Perspektíve odňaté povolenie na jej zriadenie. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 17. júla 1999. Následne 20. apríla 2001 na návrh likvidátora bol na majetok Perspektívy vyhlásený súdom konkurz. Tým nastala u zrušenej poisťovne zákonom predpokladaná právna skutočnosť, teda zistenie, že z jej majetku nie je možné uspokojiť jej záväzky. Došlo tým ku zákonnému prechodu týchto záväzkov na žalovanú.

Krajský súd potvrdil zamietnutie žaloby sťažovateľa na tom základe, že na prechod záväzkov a pohľadávok Perspektívy na žalovanú musí byť splnená podmienka, že zostávajúce záväzky a pohľadávky neboli v rámci likvidácie uspokojené z majetku zrušenej Perspektívy. Až záväzky, ktoré zostanú, prechádzajú podľa zákona na právneho nástupcu. K prechodu záväzkov nemôže dôjsť pred skončením likvidácie. Preto krajský súd považoval žalobu za predčasnú a ako takú ju zamietol.

Podľa názoru sťažovateľa tvrdenie krajského súdu, podľa ktorého prechod záväzkov ešte nenastal, treba považovať za nesprávne posúdenie veci po právnej stránke, lebo pred účinnosťou zákona č. 233/2001 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon č. 233/2001 Z. z.“) nebola stanovená lehota na plnenie a pre žalovanú vznikla povinnosť plniť ihneď po prechode záväzku. Súd nemôže v dôsledku prijatia zákona č. 233/2001 Z. z. dodatočne predĺžiť lehotu na plnenie záväzku vzniknutého v čase pred účinnosťou tohto zákona. Právne normy v podmienkach demokratického štátu pôsobia a majú pôsobiť v zásade do budúcnosti, a nie do minulosti. Pritom zákon č. 233/2001 Z. z. neobsahuje žiadne intertemporálne ustanovenia, v ktorých by bola stanovená výnimka z princípu zákazu retroaktivity, a preto jeho použitie nie je dôvodné.

Okrem toho podľa názoru sťažovateľa krajský súd pochybil aj pri právnom posúdení použitého zákona č. 233/2001 Z. z. V tomto zákone sú stanovené lehoty na uhrádzanie záväzkov zrušenej poisťovne, ktoré prešli na inú poisťovňu, a to tak, že k úhrade má dôjsť do 24 mesiacov od schválenia účtovnej závierky Perspektívy ku dňu jej vstupu do likvidácie alebo do 24 mesiacov od nadobudnutia účinnosti vyhlásenia konkurzu na Perspektívu. Z toho vyplýva, že záväzky Perspektívy museli prejsť na žalovanú najneskôr vyhlásením konkurzu a žalovaná ich musí uhradiť v lehote 24 mesiacov bez ohľadu na to, či sa konkurz skončil alebo nie. Nie je teda možný taký výklad, podľa ktorého pokiaľ nie je konkurz ukončený, nemožno veriteľov uspokojiť.

Sťažovateľ považuje aplikáciu zákona č. 233/2001 Z. z. za porušenie inštitútu právnej istoty, ktorý je súčasťou právneho štátu, za aký treba považovať Slovenskú republiku v zmysle čl. 1 ústavy. V danom prípade došlo k odňatiu už legálne nadobudnutých práv neskoršie vydaným právnym predpisom. Je tým porušený čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj čl. 11 listiny (zrejme ide o čl. 1 listiny), ktoré deklarujú neodňateľnosť, nescudziteľnosť, nepremlčateľnosť a nezrušiteľnosť základných práv slobôd, ako aj zákaz diskriminácie. Je tomu tak tým viac, že podľa právneho stavu účinného pred vydaním zákona č. 233/2001 Z. z. prechádzal na žalovanú zo zákona záväzkov zrušenej Perspektívy v celom rozsahu, teda nielen dlžná istina, ale aj majetkové sankcie. Po nadobudnutí účinnosti zákona č. 233/2001 Z. z. však žalovaná zodpovedá už iba za istinu, nie teda za majetkové sankcie.

Samotné ustanovenie § 34 ods. 6 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní (ďalej len „zákon č. 273/1994 Z. z.“) v znení zákona č. 233/2001 Z. z. je porušením čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 35 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 1 dodatkového protokolu, resp. krajský súd vyložil toto ustanovenie v rozpore s uvedenými ustanoveniami. Sťažovateľ totiž nemôže svoje základné právo podnikat' a vlastniť majetok riadne vykonávať, pokiaľ nemôže dostať včas zaplatené za svoje pohľadávky, pričom na druhej strane je ona sama povinná poistencom zákonom predpokladané zdravotnícke služby poskytnúť.

II.

Z rozsudku okresného súdu č. k. 16 C 207/01-16 z 5. augusta 2003 a z rozsudku krajského súdu č. k. 10 Co 330/03-32 z 25. februára 2004 vyplýva, že žaloba sťažovateľa bola zamietnutá v celom rozsahu. Podľa názoru oboch súdov z ustanovenia § 34 ods. 3 a 4 zákona č. 273/1994 Z. z. v znení zákona č. 233/2001 Z. z. vyplýva, že ak z majetku zrušenej poisťovne nie je možné uspokojiť záväzky poisťovne voči zdravotníckym poisťovňam, prechádzajú tieto na žalovanú alebo inú poisťovňu, ktorá prevzala poistencov. Zrušením povolenia na zriadenie poisťovne vstupuje poisťovňa do likvidácie. Určený likvidátor musí majetkový zostatok, ktorý vznikne z likvidácie po uspokojení záväzkov a pohľadávok, vrátiť zriaďovateľovi. O tom, či prejdú záväzky a pohľadávky Perspektívy na žalovanú, bude možné zaujať stanovisko až po ukončení likvidácie. Skutočnosť, že na majetok Perspektívy bol vyhlásený konkurz, tento stav nijako neovplyvňuje. Žalobu sťažovateľa treba považovať za predčasnú, keďže v čase rozhodovania všeobecných súdov žalovaná ešte nebola pasívne legitimovaná.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

Podľa doterajšej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, I. ÚS 57/03).

Podľa názoru ústavného súdu nie je možné dospieť k záveru, že by rozsudok krajského súdu bolo potrebné považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Bolo nepochybne v právomoci krajského súdu príslušné zákonné ustanovenia vyložiť. Rovnako nemožno dospieť ani k záveru, že by bol výklad krajského súdu z ústavného hľadiska neospravedlňiteľný a neudržateľný, tak aby jeho následkom došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, ktoré sťažovateľ namieta. V tejto súvislosti poukazuje ústavný súd na tú skutočnosť, že krajský súd potvrdil zamietnutie žaloby z dôvodu jej predčasnosti. Nedošlo teda k tomu, aby krajský súd považoval nároky sťažovateľa za nedôvodné s konečnou platnosťou, a to ani v tej časti, v ktorej sa sťažovateľ domáhal prisúdenia majetkových sankcií. Ústavný súd poukazuje aj na obdobné prípady, ktorými sa zaoberal pod sp. zn. I. ÚS 57/04, IV. ÚS 66/03.

Preto je sťažnosť zjavne neopodstatnená.

Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní v senáte odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. júna 2004